ARBETARE I ALLA LÄNDER, FÖRENA ER!

RiktpunKt

NUMMER 9 ÅRGÅNG 24 NOVEMBER 2014 ORGAN FÖR SVERIGES KOMMUNISTISKA PARTI

Blöd inte mer för deras profit

Örnsköldsviks rödaste röst

De flesta tänkande människor i konungariket Sverige röstade med samvetets röst gnagande inom sig i förhoppning om att en förändring skulle komma...

SIDA 14

Berlinmuren...

Systemets försvarare och administratörer fortsätter oförtrutet att trumpeta ut vackra ord om frihet och välfärd, allt det som skulle finnas där sedan "muren" och "järnridån" ...

SIDA 11

» NATO:s och USA:s agerande bryter mot allt vad FN-stadgan säger... »

SIDA 3

RiktpunKt

Organ för SKP Sveriges Kommunistiska Parti
Ansvarig utgivare Gun Isaxon
ISSN ISSN 1102-7010
Epost riktpunkt@skp.se
Postadress Flyghamnsgatan 1
128 35 Skarpnäck
Besöksadress Flyghamnsgatan 1
Telefon 08-735 86 40
Prenumeration helår 200:-, kvartal 50:-,
utland 350:-
Lösnummer 20:-
Plusgiro 421 53 84-1
Bankgiro 636-7080
Webb www.riktpunkt.nu

För obeställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange källan.

Innehåll Riktpunkt nr 9 2014

Imperialismen och Mellanöstern	2
Nej till NATO och Värdlandsavtalet	3
En antologi om Sveriges säkerhetspolitik	4
Romernas situation i Sverige	5
Vårdvalet gynnar de rika	5
Kommunisternas och arbetarpartiernas 16:e internationella möte	6
SKP Stockholms firande av Oktoberrevolutionen	8
Oktoberrevolutionen och imperialismens brustna löften	9
SKU besökte Ungkommunisterne i Danmark	10
Berlinmuren	11
Imperialismen på 2000-talet	12
Regeringar kommer och går	14
Ukraina återvänder till tiden under naziockupationen	15

Omslagsbild: Tsoukala Leda The INITIATIVE of Communist and Workers' Parties of Europe, tävlingsbidrag

Imperialismen och Mellanöstern

"Efter Sovjetunionens upplösning kände imperialismen självförtroende, att vägen nu var fri för koloniala planer varför aggressiviteten och folkfientligheten blev uppenbara och mera synliga. Länder som hade motstått nationalistisk splittringspolitik och vägrat böja sig för koloniala metoder såg imperialismen som sin fiende, vilken sedan länge hade haft planer på att komma åt dessa länder.

Före Sovjetunionens upplösning hade folken i Mellanöstern, antiimperialistiska krafter och de som vägrade att acceptera kolonialisternas villkor, ett mycket vänskapligt samarbete och relationer av solidaritet med Sovjetunionen. Sovjet byggde många raffinaderier och basindustrier i Mellanöstern. Av den anledningen fanns i Mellanöstern, jämfört med länderna i väst, mycket nära vänskapsband och ett starkt förtroende för Sovjetunionen. Folk i Mellanöstern litade på Sovjet eftersom landet drev en fredspolitik i världen och var en känd och trovärdig fredsfaktor. Det är ett faktum att folken i Mellanöstern var vänner till Sovjet på grund av den solidaritetspolitik som landet visade.

De NATO-allierade krigsmakterna och imperialisterna i väst var inte glada åt detta och hade länge väntat på att kunna hämnas. Därför provocerade de Mellanösterns underutvecklade och reaktionära massor och skapade konflikter för att få utrymme för sina koloniala planer och expansion. Planer innebärande att kunna beslagta dessa nationers naturtillgångar och att lägga deras ekonomiska resurser under sig.

Sovjetunionens militära motvikt var ett hinder som gjorde att imperialisterna misslyckades och därför försökte man att vinna över massorna genom välbetalda agenter i rollen som femtekolonnare. Dessa anhängare fungerade som imperialisternas verktyg och kunde på grund av massornas kulturella efterblivenhet vinna plats i massornas liv och skapa splittring. De kulturellt outvecklade massorna i olika länder blev imperialismens vapen i religionens gestalt.

Med hjälp av massornas reaktionära delar kunde imperialisterna nu påskynda koloniseringen av Mellanöstern och dess naturresurser samt förslavningen av regionens folk. Utöver att ge näring åt religiösa och nationalistiska motsättningar användes länder som Turkiet, Qatar och Saudiarabien för att kunna behärska hela regionen och stärka banden mellan imperialisterna och reaktionen samt de välbetalda agenterna. Turkiet och de nämnda gulfmonarkierna är imperialismens trogna partner och gränsar strategiskt till de nationer som är dess målområde. Turkiet är ett av de länder som har en historisk härskarpragmatik gentemot Mellanösterns länder och har därför som främsta aktör kunnat hjälpa till att sätta imperialismens koloniala planer i verket. Det turkiska regimskiftet år 2003 som förde AKP-regeringen till makten var gynnsamt för imperialisternas planer. På grund av AKP-regeringens religiösa förbindelser med de mystiska, fundamentalistiska extremisterna gav imperialisterna premiärminister Erdogan, som brukar kallas för Mellanösterns vise president, ett uppdrag. Uppdraget fick han av George Bush. Enligt imperialisternas planer ska Erdogan som vis president för det framtida Mellanöstern-projektet binda upp de icke-imperialistvänliga länderna.

På det viset knöts Turkiet än starkare till imperialismen och utnyttjades till dess fördel, inte minst som NATO-medlem och som ett grannland med historiska samband till regionen.

Allt detta har lett till det kaos som i grund och botten handlar om att kolonisera hela Mellanöstern. Irak, Libyen, Syrien och Egypten var länder som lätt kunde sättas i brand och på samma sätt opererar nu kolonisatörerna i hela regionen och spelar både domare och problemlösare.

ALI KINALI

Nej till NATO och Värdlandsavtalet

Utan att Sverige är militärt hotat från något annat land har det uppstått en debatt om Sveriges ställning som alliansfritt land. En majoritet av svenskarna vill inte att Sverige skall blir medlem av militäralliansen NATO. Samtidigt har ledande politiska och militära kretsar bakom svenska folkets rygg trasslat in oss i NATO och fört oss till randen av ett formellt medlemskap. Att den ljusskygga anpassningen kunnat fortgå obehindrat beror bland annat på att de stora medierna i landet svikit. I stället för att informera om vad de svenska politikernas och militärens anpassning till NATO får för konsekvenser har man odlat sin ryssfobi och larmat om det ryska hotet. Och därmed bidragit till NATOlobbyns kampanjer, senast manifesterat vid jakten på hjärnspöken i Stockholms skärgård.

Den svenska folkmajoriteten stöder Sveriges traditionella ställning som alliansfritt och fredssinnat land. Ett medlemskap i NATO försämrar Sveriges säkerhetspolitiska läge. Det skulle innebära att vårt land vid en stormaktskonflikt med automatik dras in i ett eventuellt krig. Och risken för krig ökar eftersom ryssarna skulle uppfatta NATO-inträdet som ett led i en aggressionspolitik riktad mot Ryssland. Det finns inga ryska militärbaser runt USA, däremot rader av USA-baser som omringar ryskt territorium. En politik för säkerhetspolitisk avspänning vore att bryta NATO-samarbetet.

Ett NATO-medlemskap innebär också att Sverige hamnar under ett kärnvapenparaply och enligt NATO-fördragets kapitel 5 (1949)omfattas av ömsesidiga försvarsförpliktelser. I Europa finns USA-kärnvapen utplacerade och NATO förfogar över mängder av kärvapenbärare i form av U-båtar, fartyg och flyg. Det gör Sverige till ett legitimt mål i ett kärnvapenkrig.

NATO leds i praktiken av USA. Det är USA som håller i avtryckaren för alliansens kärnvapen. Av outgrundlig anledning anses inte militärt samarbete med USA vara något problem trots landets digra syndaregister efter andra världskriget. Miljoner oskyldiga människor har dött under amerikanska bombmattor eller speciella aktioner ända in i nutid: Korea, Vietnam, Indonesien, Sydamerika, Jugoslavien, Irak, Libyen och Syrien och fler står förmodligen på tur.

NATO:s och USA:s agerande bryter mot allt vad FN-stadgans första kapitel säger: ”Alla medlemmar skola i sina internationella förbindelser avhålla sig från hot om eller bruk av våld, vare sig riktat mot någon annan stats territoriella integritet eller politiska oberoende, eller på annat sätt oförenligt med FN:s ändamål.” Det enda fall där våld är tillåtet är uppehållande försvar vid anfall i avvaktan på säkerhetsrådets ingripande.

Neutralitet är en accepterad och historiskt väl förankrad princip inom det internationella samhället. Neutralitetspolitiken är förenlig med politiskt samarbete, dock inte med militära allianser.

NATO leds i praktiken av USA. Det är USA som håller i avtryckaren för alliansens kärnvapen. Av outgrundlig anledning anses inte militärt samarbete med USA vara något problem trots landets digra syndaregister efter andra världskriget. Miljoner oskyldiga människor har dött under amerikanska bombmattor eller speciella aktioner ända in i nutid: Korea, Vietnam, Indonesien, Sydamerika, Jugoslavien, Irak, Libyen och Syrien och fler står förmodligen på tur.

Den är inte bara en princip som betyder att vi själva inte vill bli indragna i stridigheter, utan också en unilateral deklaration om att vi inte heller avser att hota någon annan, nu eller framöver. Det är på så vis neutralitet och alliansfrihet snarare än NATO-medlemskap som bidrar till fred i vårt närområde.

Läget är mycket allvarligt. Den förra regeringen och ÖB har skrivit under en förklaring om att upprätta ett värdlandsavtal med NATO som man planerat att driva igenom i riksdagen under hösten. Den nya regeringen har skjutit upp riksdagsbehandlingen till nästa år men har inte deklarerat att man ämnar avstå från att ratificera ett värdlandsavtal som i praktiken är liktydigt med ett medlemskap i NATO. Det lilla som har blivit känt av innehållet i detta ”samförståndsavtal” gäller inrättandet av ett högkvarter och truppförläggningsplatser för NATO-styrkor samt värdlandets civila och militära assistans i fred, vid faror, kriser och konflikter åt de allierade styrkor och organisationer som är utplacerade, opererande inom eller passerande värdlandets territorium, territorialvatten eller luftrum. De svenska beslutsfattarna kommer förmodligen att vilja försvara sig med att allt detta bara ska ske ”på inbjudan av Sverige som värdnation” men när har Sverige nekat något i händelse av att USA/NATO har gjort framställningar.

Därför måste fredens och alliansfrihetens försvarare snarast bygga en stark front mot de destruktiva krafter som kan ödelägga Sveriges 200- åriga fredsperiod. Det går, med Stockholmsappellen som förebild. Den 19 mars 1950 antog Världsfredsrådet i Stockholm en appell för kärnvapenförbud. Den förste som undertecknade dokumentet blev Frederic Joliot-Curie - upphovsman till appellen och meriterad fransk fysiker och nobelpristagare. Enligt dokumentet tjänar kärnvapen aggressiva syften och massmord. Den regering som använder kärnvapen första måste förklaras brottslig. Kampanjen för att samla underskrifter på Stockholmsappellen förenade människor över hela jorden, oavsett nationalitet, ras eller religion. På bara ett år undertecknades dokumentet av 500 miljoner människor från 80 stater.

I Sverige har på senare tid skapats rörelser för att förhindra ett NATO- medlemskap, rörelser som nu arbetar lokalt på många orter som Stockholm, Göteborg, Malmö, Karlskrona och flera andra ställen. Det gäller att stärka dessa rörelser och samordna opinionsarbetet mot de krafter som med ”kalla krigets” retorik vill placera oss bland krigshetsare och under NATO:s kärnvapenparaply.

En antologi om Sveriges säkerhetspolitik

Redaktörer för denna antologi med fristående kapitel av 16 olika författare är Anders Björnsson och Sven Hirdman. Bland kapitelförfattarna finns kända namn som Hans Blix, Sven Hirdman, Katrine Marçal, Leif Pagrotsky, Pierre Schori, Anders Ferm, Maj Britt Theorin med flera. Boken kommer till bokhandeln kommande vecka.

Thage G Pettersson inledde med att betona att här delger de främsta och mest kunniga svenska experter sin syn på Sveriges säkerhetspolitik och varför Sveriges alliansfrihet ska bevaras och landet inte söka medlemskap i NATO. Antologin har även ett finskt bidrag, skrivet av Finlands utrikesminister Erkki Tuomioja. Det betonades att boken inte är någon partipolitisk eller ideologisk stridsskrift mot NATO i den meningen att den inte behandlar NATO-politik eller Washingtons politik som sådan.

Författarna som inte har någon absolut samsyn på alla problem utgår ändå ifrån att Sverige med sin tilltro till alliansfriheten inte har varit i krig på 200 år (Afghanistan nämndes), att Sverige har ett ansvar för att Östersjöområdet, så att detta från att ha varit ett lågspänningsområde inte ska bli ett högspänningsområde och att Rysslands politik mot NATO är förståelig med tanke på att militäralliansen på 1990-talet lovade att inte utvidgas österut.

Under den nästan två timmar långa presentationen som hade karaktären av ett seminarium tog Maj Britt Theorin upp risken med att Sverige som NATO-land skulle bli ett kärnvapenland och även frågan om ett alternativt försvar för Sverige kom på tal. Av tre pensionerade höga militärer pläderade två för ett folk- och territorialförsvar på värnpliktsbasis men utan återgång till det gamla systemets stormaktsförsvar. Det avråddes från demonstrationer av typ u-båtsjakt.

Boken innehåller också några viktiga dokument som NATO-fördraget från 1949 (engelska), NATO-strategikoncept från 1999 och 2010 (engelska), ur Försvarsberedningens betänkande 2014, viktiga delar ur Avtal om värdlandsstöd och andra dokument.

Fr. v. Hans Blix, Sven Hirdman, Anders Björnsson, Thage G Pettersson. Foto: Riktpunkt

Bokens tillskyndare kommer att besöka flera platser i Sverige. Den 9 december äger ett seminarium om boken rum på ABF-huset i Stockholm.

.

BARBARA BRÄDEFORS

Fredsaktivister från Stockholm och Göteborg före presskonferensen. Foto : Riktpunkt

John Takman (t v med glasögon), följer en delegation romer med Katarina Taikon i spetsen som hälsar på Tage Erlander. Foto: Björn Langhammer/KB

Romernas situation i Sverige

I början av femtiotalet gjorde socialläkaren tillika kommunisten John Takman sina första besök bland husvagnsromer i Stockholm och rapporterade om våta madrasser, tbc, fattigdom och utstötthet. Situationen var fruktansvärd. Människor låg bokstavligen och dog påfuktiga madrasser i sina tält, rapporterade John Takman.

John Takman sade enligt journalisten Stefan Lindgrens hemsida 8 dagar:
"Jag gick upp till Hjalmar Mehr (socialdemokratiskt borgarråd, red anmärk.) och sa: 'Du har 14 dar på dig att skaffa bostäder åt de här människorna. Annars gör jag skandal'."

Stefan Lindgren, fortsätter:

"Många historier om John och romerna är obetalbara. Som när han skulle bevisa att romer visst kunde lära sig läsa och skriva, och låste in sig med ett gäng i ett hus i Bergslagen för en crashkurs i svenska och välskrivning. Johns resultat drog kvällstidningsrubriker. Han befriade många svenskar från sina fördomar."

I dag, när det är på modet att sparka på dom som ligger, vill vissa politiska krafter tillbaka till slutet av 1800-talet med lösdriveri-lagen ("stryker kring landet").

"Stoppa det organiserade tiggeriet" krävde Sverigedemokraterna i Stockholms tunnelbana inför EU-valet. Budskapet återkom därefter i höstens riksdagsval. "Vi kan inte lösa Europas fattigdom", skrev Carina Nilsson (S), kommunalråd med ansvar för vård och omsorg i Malmö, den 14 november.

Men faktum kvarstår, människor i EU-länderna lider av fattigdom, diskriminering och utanförskap, i synnerhet romer. Och Sverige förklarade sig vilja bidra till lösningar genom sin medlemsansökan till Europeiska Unionen. Därmed har också Sverige ett ansvar för de brott mot de mänskliga rättigheterna som de övriga medlemmarna utövar mot sina folk och också skyldighet att bidra till problemets lösning. FN-stadgan ger tydliga direktiv i kapitel 9 paragraf 55 c. "Allmän aktning för och respekterande av mänskliga rättigheter och grundläggande friheter för alla utan åtskillnad med avseende på ras, kön, språk eller religion."

Och i FN:s allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna artikel 25 heter det:

"Var och en har rätt till en levnadsstandard tillräcklig för den egna och familjens hälsa och välbefinnande, inklusive mat, kläder, bostad, hälsovård och nödvändiga sociala tjänster samt rätt till trygghet i händelse av arbetslöshet, sjukdom, invaliditet, makas eller makes död, ålderdom eller annan förlust av försörjning under omständigheter utanför hans eller hennes kontroll."

Därför finns det inte utrymme för bortförklaringar från de styrande eliterna, det finns medel, men de är fel fördelade. Sätt igång att omfördela och tvinga de andra länderna i EU att respektera mänskliga rättigheter och FN-stadgan!

FREDRIK JÖNSSON

Vårdvalet gynnar de rika

Riksrevisionen har granskat det fria vårdvalet och är kritisk på flera punkter. Enligt riksrevisor Jan Landahl har reformen lett till undanträngningseffekter i vården.

– Det är allvarligt att prioriteringarna inom primärvården idag i större utsträckning görs efter patienternas efterfrågan och inte efter vem som är i störst behov av vård. Detta är inte i enlighet med de etiska principer som ska styra vården, säger riksrevisor Jan Landahl i pressmeddelandet.

Friska som söker mer vård och bäst effekt för den som har pengar, är resultatet av reformen. Vårdvalet infördes av Alliansregeringen med dåvarande socialminister Göran Hägglund (KD) vid rodret. Göran Hägglund har avböjt att kommentera Riksrevisionens granskning, för SvD.

De borgerliga och socialdemokratiska partierna har sedan länge talat om utökad valfrihet för den enskilde, något som kom att bli det bärande argumentet för att sälja ut och privatisera offentlig egendom och verksamhet, anser Sveriges Kommunistiska Parti (SKP).

FREDRIK JÖNSSON

Kommunistiska och arbetarpartiernas 16:e internationella möte

Kommunistiska och arbetarpartiernas 16:e internationella möte (IMCWP) hölls den 13 -15 november i Guayaquil, Ecuador under parollen:

"Kommunisternas och arbetarpartiernas roll i kampen mot imperialistisk och kapitalistisk exploatering – vilket skapar kriser, krig och är upphovet till fascistiska och reaktionära grupper. För arbetarnas och folkets rättigheter och för nationell och social emancipation, för socialismen."

53 partier från 49 länder deltog och många bidrag skickades in av de partier som av olika anledningar inte kunde delta.

Mötet hälsade folkets kamp var än den pågår och uttryckte sin solidaritet med de progressiva partier och rörelser som arbetar antingen illegalt eller under svåra förhållanden. Likaså tog deltagarna avstånd från terrorpolitiken som förs mot Kuba och från statskuppen i Ukraina där stora delar av det internationella samfundet applåderat när fascisterna tog makten.

Fredsfrågan och hotet från NATO togs upp men under mötets gång fördes det också ideologiska diskussioner bland annat gällande begrepp som nyliberalism och socialdemokratisk keynesianism, om enbart USA är imperialistiskt och utvecklingen i Latinamerika.

Det förekom livliga debattinlägg under mötets gång och trots att man inte kunde enas om allt kom man ändå fram till att liknande möten är nödvändiga för partiernas ideologiska utveckling och man tog fram en lista med elva punkter som omfattar gemensamma aktioner som till exempel 1 maj, 70- årsdagen för segerdagen efter andra världskriget och 40- årsdagen för det vietnamesiska folkets seger över USA. Men listan innehåller också nödvändigheten av allsidiga avslöjanden av imperialismen och den globala antikommunismen samt stärkandet av internationella organ som Fackliga Världsfederationen WFTU, Världsfredsrådet WPC och Internationella kvinnofederationen WIDF.

HÄR FÖLJER UTDRAG UR OLIKA INLÄGG

Det är välkänt att den internationella kapitalistiska krisen som bröt ut 2008 (överackumulation av kapital och överproduktion)uttrycker det kapitalistiska produktionssättets anarki, dess motsättningar, skärpningen av den basala motsättningen mellan produktionens sociala karaktär och arbetet å ena sidan och kapitalisternas beslagtagande av produktionsresultatet genom monopolens makt och deras äganderätt å andra sidan.

Verkligheten avslöjar att fundamentet för krisen är inte den ena eller andra formen för kapitalismens styre. Krisen är inte en produkt av "nyliberalism" eller "bankernas okontrollerade aktiviteter" som opportunismens krafter, till exempel det Europeiska Vänsterpartiet (PEL), påstår. Dessa påståenden vilseleder folket, friar det kapitalistiska systemet och dess ekonomiska lagar och skapar illusionen att det finns folkliga former för styrandet av systemet och ger stöd för den socialdemokratiska formen av styre.

GREKLANDS KOMMUNISTISKA PARTI (KKE)

I Ukraina har en konflikt seglat upp genom en kupp ledd av USA och EU som lett till skapandet av en reaktionär regering inom ramen för tävlan mot det kapitalistiska Ryssland. Mellanöstern har blivit en krutdurk som en konsekvens av USA:s och NATO:s aggressioner för att kontrollera Irak, Syrien och Kurdistan. Länder som Turkiet, Saudi-Arabien och andra satellitstate använder nu legoknektar i västs intresse. Aggressionens syfte är att kontrollera energiresurser och viktiga strategiska punkter kring Iran, Ryssland och Kina. Eskaleringen av den sionistiska aggressionen mot Palestina i en region där Israel är ett brohuvud för imperialismen är en del av detta strategiska positionskrig.

BRASILIENS KOMMUNISTISKA PARTI (PCB)

Framför allt blev det en kris för den statsmonopolistiska kapitalismen. Samtidigt som det har blivit populärt att fokusera på de trender inom den borgerliga nationalekonomin som söker att reducera statens roll har borgarklassen i varje utvecklad kapitalistisk ekonomi där krisen var som skarpast mobiliserat staten för att lösa krisen på det arbetande folkets bekostnad.

I Storbritannien har detta antagit formen för en skarp och kontinuerlig reduktion av räntan, cirkulering av mängder av nytt kapital, den så kallade "kvantitativa lättnaden" och en kraftfull attack på löner och socialbidrag, välfärd, hälsa och utbildning.

ENGLANDS KOMMUNISTISKA PARTI (CPB)

Idag försöker imperialismen gömma sig bakom hemliga förhandlingar och korta akronym som TTO, TISA eller TTIP. För en kommunist visar sig imperialismen själv konkret i olika bilaterala förhandlingar som USA genomför med olika parter. Viktigast är förhandlingarna gällande Trans-Pacific Partnership agreement (TTO) och Transatlantic Investment Partnership (TTIP). Över 60 procent av världshandeln kommer att lämnas över till USA och andra imperialistiska ekonomier genom dessa så kallade avtal.

FINLANDS KOMMUNISTISKA PARTI (SKP)

VICTOR DIAZ DE FILIPPI

@ Nyhetssajten på
www.riktpunkt.nu
uppdateras kontinuerligt

Sveriges Kommunistiska Partis bidrag till 16:e internationella mötet

Kära kamrater

Under lång tid har det pågått diskussioner i vårt land gällande Sveriges roll i den imperialistiska eran av kapitalismen. På grund av reformismens och opportunismens starka ställning saknar massorna i vårt land fundamental kunskap om vad imperialism är och har lämnat tolkningen i den opportunistiska vänsterns händer. Denna vänsters tolkningar är baserade på den antika och medeltida idén att imperialistiska stater är de som invaderar andra länder för att omvandla dem till formella kolonier i syfte att stjäla deras naturresurser. Det är därför de nästan enbart skanderar "USA-imperialismen" vart de än går. Om denna så kallade vänster hade ignorerat de senaste hundratjugo årens kapitalistiska utveckling hade detta ställningstagande varit förståeligt men tyvärr är det inte så. Handlandet är mer lömskt till sin natur. Det handlar om att dölja det faktum att Sverige är ett monopoliserat land som lever på kapitalexport och därigenom globalt exploaterar arbetarklassen samtidigt som tesen framförs att EU är en motvikt till USA. Inte en enda gång har denna vänster beskrivit EU som ett verktyg för imperialistisk dominans även om den då och då kritiserar EU för bristande "demokratiska strukturer".

Med hjälp av Socialdemokraterna och Vänsterpartiet har Sverige nu tagit till sig en mer aggressiv hållning i sin utrikespolitik vilket inkluderar acceptans av så kallade "humanitära interventioner" något som avslöjar dem som monopolens instrument. Men de är också medansvariga för de nyfascistiska gruppernas framgångar. Genom att acceptera den nyliberala politiken, öppet eller dolt, har de genomfört allvarliga nedskärningar i den offentliga sektorn och försvagat arbetsrätten och på så vis jämnat vägen för en alarmerande ökning i ojämlikhet, arbetslöshet och fattigdom. En gång i tiden ansågs en arbetslöshet på två procent vara en katastrof, idag anses sex till åtta procent vara acceptabelt, till och med naturligt. De har lämnat det arbetande folket utan något verkligt alternativ, endast valet mellan att plundras av högern eller vänstern finns kvar och eftersom det kommunistiska alternativet inte är tillräckligt starkt för att utmana och samla massorna kring sig lämnar det dörren öppen för de fascistiska grupperna som utgör ett falskt hopp.

Varje parti står inför olika svårigheter och utmaningar men det finns åtminstone några som binder oss samman. En av dessa är nödvändigheten att besegra den opportunistiska vänstern. Varje form av undfallenhet är förräderi och endast genom fasthet och ideologisk klarhet kan vi vinna över de mest avancerade lagren av arbetarklassen till våra partier i denna kamp om hegemoni och därigenom få stöd av resten av folket. Vi måste samla och dela all information om dessa partier och använda den i våra avslöjningskampanjer så att massorna som fortfarande hyser illusioner vaknar.

SVERIGES KOMMUNISTISKA PARTI
VICTOR DIAZ DE FILIPPI
ORDFÖRANDE

SKP Stockholms firande av Oktoberrevolutionen

SKP och kommunisterna i Stockholm högtidlighåller den Stora Oktoberrevolutionens 97-årsminne i Folkets Hus i Bagarmossen. Ett hundratal människor slöt upp i firandet, där det även bjöds på kulturella inslag samt många andra tal.

Den Ryska Socialistiska Oktoberrevolutionens årsdag är en faststående bemärkelsedag i den kommunistiska världsrörelsens kalender. I exillandet Sverige blir det en självklarhet att kommunister från olika länder gestaltar denna årsdag tillsammans. Oktoberrevolutionens seger och den socialistiska samhällsutvecklingen i arbetarnas och böndernas stat Sovjetunionen har påverkat många händelseförlopp i världen. I Sverige har den påskyndat rösträttsreformen och kvinnornas rösträtt samt semestertidens längd och välfärdspolitiken för att nämna några konkreta reformer. Samtidigt förstärktes arbetarrörelsens delning i en revolutionär och en reformistisk gren..

I Stockholmsförorten Bagarmossen soI Stockholmsförorten Bagarmossen som har kvar sitt Folkets Hus som samlingslokal njöt publiken av ett fylligt program med tal, sång och musik, diktläsning, kortfilm, kollektiv frågesport och goda småråtter. Stefan Lindgren, utgivare av nättidningen Ryska Posten, talade om Oktoberrevolutionens orsaker, förlopp och konsekvenser. Roberto Muños, tidigare chilensk student i Ukrainas näststörsta stad Charkov, berättade om den utbildning många unga människor från utvecklingsländer har fått på Lumumba-Universitetet i Moskva.

Musikalisk höjdpunkt blev ryska visor och operaarior som framfördes av Irina Shevchenko Sjökvist och den grupp sångerskor som hon har samlat omkring sig i Sveriges huvudstad. ”Vi har mailat Ryska Federationens och Ukrainas kommunistiska partier att vi i dag firar Oktoberrevolutionen i Stockholm”, talade en förnöjd Irina om.

Festmötet nåddes under kvällen av ett meddelande att generalsekreteraren i Chiles Kommunistiska Parti, Juan Andrés Lagos, attackerats i hemlandet vilket fick mötet att författa ett protestuttalande.

På mötet fanns även Initiativet av europeiska kommunist- och arbetarpartiers uttalande om Ryska Socialistiska Oktoberrevolutionen tillgängligt som inleds med Lenins ord om revolutionen: ”Det viktiga är att isen är bruten; vägen är öppen och tillvägagångssättet står klart.”

BARBARA BRÄDEFORS

Nu kan du beställa det nya partiprogrammet för

SVERIGES KOMMUNISTISKA PARTI,

antaget på SKP:s 36:e kongress 2013

Ring particentralen 08 735 86 40 eller via E-post skp@skp.se

Oktoberrevolutionen och imperialismens brustna löften

Samma dag som denna artikel skrivs har svensk media visat en intervju med en högt uppsatt rysk tjänsteman, som hotar Estland och Lettland. Vi kommunister har ingen sentimentalitet riktad mot Ryssland. Tsaren var en imperialistisk självhärskare som förtryckte folket och Putin är nästan lika illa. Det krävdes en socialistisk revolution för att bli av med tsaren och även Putin måste väck. När kommunister ser till Sovjetryssland som inspiration, är det inte för att det just var Ryssland, utan för att den ryska arbetarklassen, tillsammans med bönderna och progressiva intellektuella för första gången reste sig och lyckades behålla makten i nästan 75 år.

I övrigt har vi inga sentimentala band till Ryssland, men det ÄR intressant att se hur borgerlig media beskriver världsläget och hur Ryssland blir utmålat som en skurkstat, för att den, förståeligt nog, försvarar sina landsmän mot en fascistisk kupp. Men i svensk media är ryssen krigshetsare. Gäsp. Det är med borgerlig media som det alltid varit.

Vad vi ser i dag är imperialismens brutna löften. Under ”kalla kriget” utlovade västimperialismen stöd åt fred och demokrati i öst, om bara Sovjetunionen föll. Resultatet har blivit det omvända. I och med Sovjets fall har det blivit fler, inte färre krig och stater har börjat falla sönder till den grad att vi står inför vad marxister brukar kalla ”barbari”.

I verkligheten var naturligtvis Reagan & Co aldrig intresserade av fred och demokrati. Det var marknadsandelar i den oexploaterade östern som var det stora intresset. Under suputen Jeltsins tid privatiserades det mycket och många gjorde sig rika på att handla med väst, antingen som oligarker eller som hallickar. Antingen genom att med skumraskmetoder ta över hela företag, eller lät man öppna marknaden för väst. I takt med att västs makt växte, ville även imperialismen ha politisk kontroll för att skydda sina ekonomiska intressen i öst. Det startade med NATO-medlemskap för f d Warszawapaktsländer och kulminerade i fascistkuppen i Ukraina. Fred och demokrati är som bortblåst, de nötta fraserna används fortfarande, men är det inte uppenbart att de neokonservativa ”tänkarna” i lobbygrupperna i Washington DC i första hand är intresserad av stabilitet för sina investeringar?

Med investeringar kommer behov av politisk kontroll och ur politisk kontroll föds krig mot makter som vägrar anpassa sig. De u-länder som i dag välkomnar kapitalistiska återkolonisatörer gör klokt i att se vad som hände i Östeuropa. De borde inte sälja sig så billigt till väst, utan samarbeta med de latinamerikanska länderna och skapa en antiimperialistisk motpol.

Samtidigt som imperialismen inte kan skapa fred, står den socialistiska Sovjetunionen som en brinnande fackla i mörkret. Sovjet står som ett exempel på vad den arbetande mänskligheten kan prestera när den kämpar tillsammans och inte mot varandra. För den som vill ha en bättre värld, finns det inget att hämta hos neokonservativa eller nyliberaler. Bara Oktober leder framåt.

Med investeringar kommer behov av politisk kontroll och ur politisk kontroll föds krig mot makter som vägrar anpassa sig.

Därför matas vi, mer än 20 år efter socialismens fall i Östeuropa med påstådda hemskheter om socialismen och Sovjetunionen. De döljer de verkliga framstegen, samtidigt som de glorifierar kapitalismen, för att göra Sovjetunionen till ett hatobjekt man alltid kan referera till om ”hur illa det kan gå”. Att sen imperialismen dödat betydligt fler eller stöttat förtryck i andra länder är en sanning som inget mässande om ord som ”demokrati” och ”frihet” kan dölja.

Samtidigt finns det kritiker mot socialismen på vänstersidan.

Det är sant, revolutioner äger inte rum i sterila omgivningar och även Sovjetsystemet hade ett par brister, men var ändå den bästa statsbildning mänskligheten sett. Sekterister kan tala om olika antifascistiska strategier bäst de vill, i kölvattnet från Sverigedemokraternas framgångar, men det var trots allt Sovjetunionen, under J.V. Stalins kloka ledarskap, som fascismen, efter massivt lidande på östfronten, störtades och på vilket, likt Sovjetunionen efter första världskriget, socialism byggdes i stora delar av världen.

En del sekterister förkastar Sovjetunionen helt och hållet, andra säger sig stödja Sovjet, men inte efter Lenins död.

Till sin hjälp tar de ofta lösryckta citat, men själva grejen med marxismen är att den är, som Marx själv sa, inte en dogm, utan en vägledning till handling. Revolutionär teori och därmed revolutionär linje, den föds inte genom små diskussioner, utan genom deltagande i klasskampen. Marxistiska teoretikers styrka är inte deras eget tänkande, utan hur de, som del av en klass i kamp, lärt sig sammanfatta denna klass gemensamma erfarenheter.

Att hylla Lenin, men förneka möjligheten att bygga socialismen i ett land är att göra marxismen till en dogm. Sovjetsystemets utläggare, teoretiker som Stalins och Dimitrovs, storhet är att de lyckades ta marxismen-leninismen som en levande teori och bidra till dess utveckling genom att införa i den, för första gången, erfarenheter av en klass vid makten under en längre period. Vad skulle vara alternativet? Säga ”socialismen går inte att bygga i ett land, så vi lägger ner det hela”?

Nej, Sovjetunionen står som en monumental händelse i världshistoriens förlopp och kritiker, från höger eller vänster, kommer aldrig att kunna utrota hoppet om en bättre värld helt och hållet.

BENGT LENNARTSSON

SKU besökte Ungkommunisterne i Danmark

Lördagen den 22 november besökte fyra medlemmar från Sveriges Kommunistiska Ungdomsförbund (SKU) Ungkommunisterne i Danmark. Det var med anledning av att den danska organisationen firade 5 års-jubileum som vi svenska ungkommunister besökte Danmark.

Ungkommunisterne är ett gemensamt ungdomsförbund för KpiD/DKP men är organisatoriskt självständigt.

Dagen började strax efter klockan 12 med ett föredrag av Wilfred Gluud från Dansk Vietnamesisk Forening. Han informerade om Vietnams historia flera hundra åt tillbaka till dagens socialistiska republik. Sedan talade en person om situationen i Irak och ISIS (Islamiska staten).

Efter både föredragen blev det en hel del diskussioner, kanske mest om ISIS och deras brutalitet, men också hur kommunisterna kan vara ett alternativ, både i Danmark och i Sverige, så att de inte lyckas rekrytera unga människor.

Efter diskussionerna blev det en bit mat, som följdes av en trevlig fest med livemusik. SKU hade med en hälsning till Ungkommunisterne, som framfördes (utdrag):

Vid våra träffar har vi lärt oss att vi möter samma problem i våra respektive länder - problem som alla bottnar i det kapitalistiska systemet[...] I Sverige idag är över 25 procent av ungdomarna arbetslösa. Av de unga som har jobb, arbetar en stor del under mycket otrygga anställningsförhållanden. Utvecklingen har fört oss tillbaka i tiden. För 100 år sedan stod man utanför fabrikerna med mössan i hand i hopp om att idag skulle man få arbeta, idag skulle man få en inkomst till sin familj. Idag sitter man hemma och väntar på ett SMS i telefonen med exakt samma förhoppning - ”hoppas jag får en inkomst idag ”. Ja det har gått så långt, så de som har dessa otrygga anställningsförhållanden sover med mobiltelefonen vid sin sida, för att säkert inte missa ett SMS om ett jobberbjudande, fast jobbet kan vara en dag bara eller till och med några timmar.

Situationen på bostadsmarknaden är inte mycket bättre. Vi har idag 250 000 ungdomar som önskar kunna flytta hemifrån, men inte kan på grund av avsaknaden av bostäder[...]

Men det finns naturligtvis lösningar. Lösningarna kräver mer pengar in i samhällskassan. Vad som behövs är en omfördelning av resurserna. I Sverige har vi 15 familjer, som tillsammans äger förmögenheter på över 4000 miljarder kronor. Detta är rikedomar som det arbetande folket skapat åt dessa 15 familjer. Det är vi, våra föräldrar och våra förfäder som har skapat dessa rikedomar[...]

Tiden är mogen att samhället tar över produktionen. Vi behöver inga parasiter och mellanhänder, vi behöver inga kapitalister.

Vad vi behöver är ett samhälle där ungdomen får växa upp utan ständigt ångest och oro, utan arbetslöshet. Ett samhälle där ungdomen får förverkliga sina drömmar och förhoppningar. Detta är socialismen. Och i kampen för socialism står Ungkommunisterna i främsta ledet i Danmark, tillsammans med KPiD och DKP.

Tillykke till de danska ungkommunisterna!

Leve vänskapen mellan de svenska och danska ungkommunisterna!

Tänk en sån' fin bild den borgerliga och "vänster"median sprider om Berlinmuren som revs för 25 år sedan

Systemets försvarare och administratörer fortsätter oförtrutet att trumpeta ut vackra ord om frihet och välfärd, allt det som skulle finnas där sedan "muren" och "järnridån" hade fallit, densamma värld som Goebbels omtalade i radio redan den 12 februari 1945. Problemet är att om man tittar under ytan, finner man den ruttna kroppen av det system som utropades, kapitalismens.

I sammanhanget måste vi därför granska några detaljer för att se vad som är sanning och bedöma vad folket vunnit av detta.

Första detaljen: Mycket har nämnts om murens fall men inget om varför muren byggdes, den 12-13 augusti 1961, dvs 15 år efter att BDR (Västtyskland) och DDR (Östtyskland) bildades.

1. I maj 1955 blir BDR medlem i NATO och börjar återmilitariseras, detta trots att de allierade var emot detta 1945. BDR börjar bygga en egen armé, detta trots att de allierade var emot detta 1945. USA började bygga militära baser med kärnvapen i BDR, detta trots att de allierade var emot detta 1945.

2. I Mars 1958, beslutade BDR:s riksdag att beväpna armén med moderna vapen, detta trots att de allierade var emot detta 1945.

3. I början av augusti 1961, sätter NATO sina centrala europeiskatruppstyrkor i krigsberedskap. US-amerikanska tanks kör ända fram till gränsövergången på Friedrichstrasse och möts strax av sovjetiska tanks på andra sidan. Samtidigt går USA-soldater och diplomatisk personal med militäreskort in i Östberlin för att demonstrera sin rätt att vistas där.

Därför byggdes muren, det socialistiska DDR:s antifascistiska skyddsvall.

Andra detaljen: Murens fall åtföljdes av en stor plundring av offentlig egendom i DDR. Det handlar om Treuhand, som skulle privatisera allt som gick att privatisera i DDR. Under 4 år, kastades fler än 2.5 miljoner arbetslösa ut på gatan.

1. Ca 6.500 statliga företag privatiserades.

2. 4.300 företag gavs tillbaka till sina forna ägare, (till dem före kriget).

3. 45.000 byggnader gavs till det privata kapitalet.

4. Utöver de statliga företag som privatiserades lades 3.700 andra företag ned, varvid 400.000 arbetare blev arbetslösa.

Allt detta såldes ut till reapriser. Enligt tidningen Junge Welt visades i tysk TV (ZDF) hur Treuhand, som anförtroddes "skötseln" av DDR:s statliga företag, privatiserade och sålde ut dem till oskäliga underpriser. Programmet bygger på en hittills hemlig rapport från 27 september 1995 av Bundesrechnungshof, där det bl a framgår att genom köp av östtyska banker fick bostadsföretagen sina statliga lån överförda till västtyska banker men fick nu i stället för räntor under fem procent betala över tio procent.

Arkivbild från år 1961.

Enligt JW är programmet ett förintande bokslut över Treuhands "gnadenlosen Privatisierungseifer" (skoningslösa privatiseringsiver), som lämnade efter sig ett skuldberg på 256 miljarder D-mark, medan den förste chefen för Treuhand som mördades 1 april 1991 beräknade DDR-företagens värde till 600 miljarder D-mark. Självklart fanns i samband med detta många ekonomiska skandaler där pengar lades under bordet.

Tredje detaljen: I det förenade Tyskland räknas frihet och välfärd på följande sätt: 1 av 5 tyskar idag, dvs ca 16 miljoner tyskar ligger under eller på gränsen till fattigdom, (enligt det tyska arbetsmarknads-departementet):

1. År 2010 fanns i Tyskland 7,3 miljoner arbetare med en lön på 400 euro (ca 3.600 kronor) att leva på, dvs en av fem arbetare. 2003, sju år innan, var siffran 5,7 miljoner.

2. I dagens Tyskland innehar endast 29 miljoner ett fast arbete att gå till medan 12 miljoner jobbar med osäkra anställningsformer.

3. De reala lönerna är frysta sedan 90-talet och mellan år 2004-2011 sänktes de med 2.9%.

4. Tysklands prognosinstitut (DIW), nämner att barnfattigdomen i Tyskland är 16,4% jämfört med 14,5% för andra åldersgrupper.

5. Fattigdomsandelen för pensionärer är 14% medan de 5.000 rikaste familjerna har ökat sina förmögenheter med 50%, sedan 90-talet.

6. Konsultföretaget "Towers Watson" nämner i en rapport att 24 bolag på Frankfurt-börsen i genomsnitt betalade sina chefer 6,6 miljoner euro i lön år 2011 jämfört med 2,6 miljoner euro år 2003

7. I BRD under 80-talet var lönerna som del av BNP 44%. Tio år senare var de 38% och efter 2010 är de inte mer än 35%.

Slutsatsen är att det som hände DDR, angår oss alla. Vi drabbade alla av kapitalets attacker i alla länder. Berlins mur revs men en annan, ännu högre och tjockare mur restes. Därför måste vi, arbetarklassen riva denna mur, för att kunna bygga en värld, som är fri från kapitalets förtryck- en socialistisk värld. Det har gjorts några försök förut, varvid misstag begåtts men detta har också lärt oss hur vi ska bygga denna värld, nästa gång, så mycket bättre.Jannis Konstantis

.

JANNIS KONSTANTIS

Imperialismen på 2000-talet

Nedanstående inlägg "Imperialismen på 2000-talet", närmast anpassad till den farliga situation som höll på att utveckla sig i Ukraina, gjorde jag den 24 mars. Som det framgår i texten "försvann imperialismen som i ett dimmoln efter Sovjetunionens sammanbrott 1990/91. Samtidigt öppnades stora delar av världen (bland annat ... länderna i Central- och Östeuropa) för monopolkapitalismen liksom den offentliga välfärdssektorn (!) som byggts ut under efterkrigstiden". Sedan mitt publicerade inlägg den 24 mars har situationen i Ukraina (och inte minst I Mellersta Östern) avsevärt försämrats. Ryssland har utsatts för handelskrig när de inte vill finna sig i NATO:s och EU:s "frihetssträvanden"!

Nedanstående marxistiska analyser i "Socialistisk debatt (nr 202, 2013) av bland annat framstående internationella experter är, enligt min mening, en absolut utgångspunkt för att få något sammanhang i vad som sker och motverka den borgerliga hegemonin. Den är därtill närmast total, inte minst i våra massmedia. Den internationella monopolkapitalismens intressen försvaras till varje pris!

Den närmast totalt borgerliga hegemonin kan kanske förvåna, om man nu överhuvudtaget är medveten om den. Våra tidigare studier inom ramen för Vänsterpartiets örebrodistrikt från februari 2011 - sedermera och fortfarande framför allt inom lokalsällskapet i Örebro för Centrum för marxistiska samhällsstudier (CMS) - visar med all tydlighet, att hegemonin i grunden är förknippad med monopolkapitalismens mycket aktiva strävan att revanschera sig efter andra världskrigets slut. En mycket medveten inriktning på olika områden och nivåer, där det "kalla krigets" stridszon, framförallt med början redan på 1960-talet, gradvis förflyttades från den politiska sfären till den ideologiska. Sovjetunionens införskaffande av kärnvapen krävde ett omtänkande i strategin.

En omsorgsfullt uttänkt offensiv av tidigare okänd omfattning sattes in i synnerhet mot marxistisk ideologi med uppenbara politiska målsättningar. Den samlade borgerlighetens strategi och taktik känns igen i Alliansens agerande. Vad Reinfeldt och andra lyckats med, beskrevs under benämningen den "Nya antikommunismen", som borgerlig/småborgerlig strategi inom den kommunistiska världsrörelsen redan på 1970-talet! Till och med den förhållandevis beskedliga reformistiska "Svenska modellen" platsade inte i den nyliberala strategi som tog sin början redan efter andra världskrigets slut och som fick allt tydligare former i slutet på 70-talet! Det finns all anledning att återkomma till detta.

"Imperialismen på 2000-talet".

En mycket farlig situation har uppstått i Ukraina och i världsmåttstock i samband med vad som händer där. EU och NATO:s försvar av demokrati och frihet mot det aggressiva Ryssland? I Agenda 2014-03-23 beskrevs Ryssland och dess president Vladimir Putin som "oberäknelig" och "absolut känslokall". Demonisering på vanligt borgerligt EU/NATO:s ageranden som "naturliga åtgärder". "Socialistisk Debatt", som utges av Centrum för marxistiska samhällsstudier (CMS), har gett ut temanumret "Imperialismen på 2000-talet". För att skapa intresse runt temat och för facktidskriften som sådan har jag tidigare på facebook gjort tre inlägg med utgångspunkt från olika uppsatser från nämnda nummer. Nedan några nyckelpassager från dessa:

"Imperium utan imperialism. Efter Sovjetunionens sammanbrott 1990-91 försvann "imperialismen" i ett dimmoln. Samtidigt öppnades stora delar av världen (bland annat länderna i Central- och Östeuropa!) för monopolkapitalismen liksom den offentliga välfärdssektorn (!) som byggts upp under efterkrigstiden. Men ingenting grundläggande förändrades ju. "Imperium utan imperialism" kan tyckas var en oskyldig lek med ord men bidrog till demoralisering och demobilisering. Märkligt nog lanserades denna tes när imperialismen var mer levande, mer aggressiv än någonsin".

"På 1970 och 1980-talen inleddes ett nytt skede i imperialismens kvalitativa utveckling. Nu, i början på 2000-talet, kontrollerar monopolkapitalet allt och kan inte återskapa sig utifrån sina egna utgångspunkter. Därför ställs siktet in på militär kontroll över hela jorden. I en villkorad verklighet är Hollandes socialister, Sarkozys borgare, USA:s demokrater och republikaner (liksom Reinfeldts Allians/SK) - eniga. De är eniga i sitt samtycke: vad monopolkapitalet kräver.

När den arabiska våren inträffade, inriktade USA och dess allierade alla krafter på att förhindra att Mellanöstern/Nordafrika skulle gå förlorad - hittills med avsevärd framgång! Deras politik gentemot de folkliga upproren har följt handboken. Stöd de krafter (inklusive radikal islamistisk fundamentalism) som är mest mottagliga för USA:s inflytande och kontroll. När det inte längre går kasta dem överbord".

Att imperialismen i sina medvetna syften samarbetar med fascister och nazister är ju inget nytt. Det är ju inte minst Ryssland (och tidigare f d Sovjetunionen) mycket väl medvetet om. Inte minst i förspelet till det andra världskriget och in i våra dagar. För dem är det fråga om liv eller död särskilt med åtanke att 27 miljoner sovjetmedborgare fick sätta livet till i det andra världskriget. Det fungerar inte heller nu att "sitta still i båten". Imperialismen föder - som en del av det kapitalistiska systemet - oavbrutet krig. Krig på riktigt - ett historiskt faktum!

Efter den internationella monopolkapitalismens förväntade aktiva "inblandning" i Ukrainas svåra inrikespolitiska problem (jfr bland annat Mellanöstern/Nordafrika ovan) har situationen i Ukraina utvecklats till ett inbördeskrig med ett utomordentligt tillspetsat världsläge.

När den halvfascistiska juntan med NATO:s/EU:s benägna stöd fullföljer sin reaktionära politik och Ryssland annekterar Krim-halvön så är det ju ett otvetydigt bevis på hur farligt Ryssland är för Europa och hela världen? Och motsatsen - hur NATO, USA och Europa är klanderfria eftersom de ju (efter "statskuppen) samarbetar med Ukrainas "lagliga" regering" i kriget mot "terroristerna" i östra och sydöstra Ukraina? Nog känns mönstret igen på andra håll i världen! Dessutom representerar de ju den borgerliga demokratin i allmänhet: alla samhällsklasser och partier, inom inrikespolitiken liksom inom utrikespolitiken. Alltså även arbetarrörelsens partier precis som i arbetarrörelsens barndom, när det av förståeliga skäl ännu inte hade bildats arbetarpartier. Den absoluta självtillräckligheten lyser igenom.

Att NATO/EU i sin "härska - söndra"-strategi på sedvanligt sätt utnyttjar krissituationen i Ukraina anses fullt i sin ordning. Den "ryska björnen" är på gång igen - ingen som helst tvekan! Ett väl underhållet kulturarv kan plockas fram igen. Nu kan bland annat den svenska "Alliansen" komplettera sin upprullning av den "svenska modellen" med att fullödigt - informellt - ansluta Sverige till NATO. Dessutom har de deklarerat att de kommer att "härs-

ka och söndra" även i opposition efter valet. Och "vänstern" sitter fortfarande - liksom på 1960-/70-talet - "still i båten"! Ingen vågar ju heller säga något för hur fan ska det då gå i valet eftersom man nog inte kan förvänta sig tillräckligt stöd i opinionen?! Opportunismen, borgerligt inflytande inom arbetarrörelsen, är närmast total!

I vårt studiearbete (så länge Vänsterpartiets örebrodistrikt inte sade ifrån) med arbetsnamn "Högern, hegemonin och hur det galna blivit det självklara" - taget från "Socialistisk debatt" nr 1, 2009 - finns en artikel "Det disciplinerade samhället" (s 117): "Vi är inte mindre disciplinerade i dag än vad vi var tidigare. Däremot är vi disciplinerade på ett annat sätt än tidigare men med andra medel". Vem skrev det bidraget i "Socialistisk debatt"? Jo, för många den under lång tid välkände professor Thomas Mathiesen.

Finns det nu något som helst "försvar" för Rysslands agerande beträffande Krim eller för den delen, att de inte "sitter still i båten") beträffande utvecklingen i Ukraina (granne till Ryssland) med omnejd? Är det - egentligen - på något sett förvånande?

Vad det skulle ha inneburit geopolitiskt om Krim hade gått förlorad samtidigt som imperialismen - lagbundet - ser sig tvungen (jfr Marx "Kapitalackumulationen!) att exploatera behov av råvaror, billig arbetskraft och avsättningsmarknader även i Östeuropa? Ja, för de som ovan i "Socialistisk debatt" presenterat "Imperialismen på 2000-talet" kan det ju inte råda någon tvekan. Inte heller för de som är någorlunda bevandrade i krigets historia. Jfr också den legendariske krigsteoretikern Carl von Clausewitz, där också sovjetisk och rysk krigsteori tar sin utgångspunkt!

I "Ryssland ett annat Europa - Historia och samhälle under 1000 år" (Utbildningsradion i samarbete med SNS Förlag) kan man på s 53 läsa följande: "Peter den stores regim (1682-1725) - av avgörande betydelse i Rysslands historia - innebar ingalunda ett brott mot grundvalen i den ryska förvaltningen och utrikespolitiken utan mer mot dess former. Expansionen fortsatte mot Svarta havet och Kaspiska havet... Det mesta i hans politik utgick från att skaffa Ryssland tillträde till världshaven och att upprätta förbindelser med de högre utvecklade makterna". Uppsatsen i fråga är skriven av Peter de Souza och rubriken är "Geografin i den ryska historien".

Detta med Krims läge söderöver med tillgången till världshaven borde ha varit tillräckligt för att förstå Rysslands roll i Ukraina-frågan. Men ryska intressen vägde alltså lätt när det nu gällde, att "monopolkapitalismens intressen skulle försvaras till varje pris".

Ryssland och Sovjetunionen är, historiskt, väl förtrogna med att imperialismen föder krig. Förspelet till framför allt andra världskriget förskräcker då "västmakterna" i det längsta försökte ställa Hitlertyskland mot Sovjetunionen. Nu möter man åter en statsmonopolistisk kapitalism i full kris som på sedvanligt sätt samarbetar med fascistiska krafter, en del och fortsättning av det kapitalistiska världssystemet.

Att Ryssland i möjligheten av ett utvidgat krig mot ett aggressivt NATO/EU skulle befinna sig utan kontakt med världshaven fanns säkerligen inte på Rysslands karta. Det räcker också ganska långt med att ta del av Carl von Clausewitz klassiska teoretiska arbete. Clausewitz (1780-1831) var preussisk militärteoretiker och general. Han drev - som bekant - tesen om kriget som politikens fortsättning med andra medel: ... "Inte bara en politisk akt utan politikens originella/sanna verktyg, en fortsättning i de politiska relationerna, deras genomförande med andra medel". Den materialistiska dialektiska logikens mera invecklade sammanhang sparar vi till ett annat tillfälle. Ett område som Ryssland behärskar bättre än de allra flesta.

Tillbaka till den rubricerade frågan: "Tror de att de har att göra med Irak eller Libyen nu"? Ja, svaret finns - onekligen - i ovanstående passus: "På 1970-/80-talet inleddes ett nytt skede i imperialismens kvalitativa utveckling. Nu - i början på 2000-talet - kontrollerar monopolkapitalet allt och kan inte återskapa sig från sina egna utgångspunkter. Därför ställs siktet in på militär kontroll över hela jorden".

Till slut en intressant omständighet. Omslagsbilden till rubricerade temanummer "Imperialismen på 2000-talet" visar med hjälp av en geografisk karta hur USA omringar Ryssland och Kina: "USA:s militärbaser inringar Ryssland och Kina såväl som Svarta havet, Medelhavet och Stilla havet. Dessa skapar förutsättningen för USA:s förstaslagsförmåga med kärnvapen.

Det finns all anledning att vidareutveckla de studier, som vi påbörjade åtminstone redan i februari 2011. En närmast ofantlig uppgift är ju att försöka göra något åt den närmast totala borgerliga hegemonin.

SÖREN KARLSSON

Regeringar kommer och går, men kapitalismen består

Örnsköldsviks rödaste röst har ordet

De flesta tänkande människor i konungariket Sverige röstade med samvetets röst gnagande inom sig i förhoppning om att en förändring skulle komma efter valet i september. Pensionärerna har högre procentuell skatt än en arbetare och arbetslösheten, läs Fas 3, är värre än någonsin, avregleringen av den sociala sektorn är galopperande. Socialdemokrater, Vänsterpartister och Miljöpartister slog sig för bröstet i valrörelsen och lade fram det ena löftet efter det andra på hur BRA Sverige skulle bli efter en rödgrön valseger. Bland valfjäsket fanns bland annat att pensionärerna skulle få jämlikare skatt och Fas 3 skulle avvecklas. V tjoade om sitt "inte till salu".

Men vad hände? Det första jag noterade var att "min gamle arbetskamrat" och numera högsta hönset i sossepartiet svek det första vallöftet redan innan regeringen tillträtt. Jag talar om krogmomsen, där var S och V överens om att den skulle likställas med den övriga momssatsen. Men inte fanken, där vågade inte Löfven & Co stå upp mot krögarkapitalet och deras hot om en oerhörd ökning av ungdomsarbetslösheten samt snabb prisökning. Problemet är nog inte det som påståendet gäller, för inte märkte jag någon sänkning av priserna när momsen sänktes. Pengarna lär istället gått ner direkt i krögarens fickor.

Lokalt här i Ö-vik gjorde V en politisk saltomortal när man efter månaders tjatande om att "välfärden inte var till salu", helt sonika sålde bort ett äldreboende till en privat ökänd fastighetsägare. Men vad gör man inte för att få sitta vid maktens köttgryta tillsammans med sossarna? S blev av med sin egen majoritet i kommunen för första gången sedan storkommunens bildande 1970. Då passade det bra att göra upp med jasägarna i vänstern. En avgående revisor från Centern, sa till mig med ett brett leende: "Inte hade dom gjort sådär om du varit kvar, det hade dom aldrig vågat." Inte för att jag är farlig, utan för att min politiska övertygelse går över allt annat.

Svenska Dagbladets politiska chefredaktör Tove Lifvendahl utbrister förskräckt: "SKA 5,7 PROCENT FÅ STYRA SVERIGE"? Hon åsyftar då naturligtvis Vänsterpartiet som trots sina låga röstetal, enligt fröken Lifvendahl, helt sätter den politiska agendan i Sverige. Jag är benägen att hålla med redaktör Lifvendahl, för visst kan detta vara en anledning att måla fan på väggen, men å andra sidan en anledning att börja fundera på hur demokratiskt Sverige egentligen är. För handen på hjärtat, kära vänner, så utmärker sig vårt land mer för att ha en ägarstruktur som endast överträffas av USA och Tyskland. Förra året fanns 136 stycken miljardärer i Sverige, ingen av dessa har namnet Wallenberg, och även om jag skulle lägga till ett tiotal Wallenbergare

i soppan, så kommer jag ändå inte upp i mer än 0,0015 procent av hela befolkningen som styr vårt land med järnhand. Därför borde frågan ha ställts om endast 0,0015 procent av befolkningen ska ha makt att styra vårt land. Om bara fröken Lifvendahl tänkt till ett par sekunder, kanske detta faktum känts än mer upprörande.

Vänsterpartiet i Bromölla röstade fram en Sverigedemokrat till första vice ordförande i kommunfullmäktige. Allt var av så kallade valtaktiska skäl, det vill säga för att V skulle kunna sno åt sig andra åtråvärda poster. Så inte underligt att folket tappar tron på politiken mer och mer. Själv är jag INTE ett dugg förvånad.

Den som tycker det behövs mer visioner inom politiken kan glädjas åt vår nye minister för strategi och framtidsfrågor, sossekvinnan Kristina Persson. Tvärtemot vad man kanske hade förväntat sig så är det inte framtidsvisioner som är ministerns specialitet. Nej, det är hennes visioner om tidigare liv som uppmärksammats av flera tidningar.

- Det var allt från att bli ihjälslagen på 1300-talet som 19-åring till att vara fattig torparhustru i Finland på 1800-talet, förklarar hon i SVT:s program Striptease från 1997, när hon var landshövding i Jämtland.

På frågan om vad den så kallade nyandligheten kan tillföra inom politiken blir svaret: "Inte lika andefattiga lösningar i framtiden". Så VEM sa att Socialdemokraterna saknar visioner?

Slutligen så undrar jag om hennes tidigare liv som fattig torparhustru verkligen kan väga upp det faktum att Kristina Perssons nuvarande kropp är uppväxt i finansmannen Sven O. Perssons stenrika familj, mera känd som "Norrlands Wallenberg"?

Den kanske största snackisen i min egen lilla "ankdamm" Örnsköldsviks kommun, eller Ankevik som jag behagar kalla den, har sina egna små problem. Rykten på byn gör gällande att Ö-viks rödaste röst, (undertecknad), har falnat och svikit sitt ideal. Skitsnack, Ö-viks rödaste röst fortsätter sin kamp för folket. Dock kan medlen svikta en aning och vissa "sociala klättermöss" bli upprörda. Men jag säger bara som jag alltid sagt: "Jag är i mänsklighetens tjänst", mina medmänniskors bästa förblir min drivfjäder. Till tidens ände, AMEN. Nu gäller det att spotta i nävarna och ta nya tag. Folkets kamp är folkets hopp även om kapitalismen består. Dessutom borde det inte råda någon tvekan om att ett kommunistiskt alternativ behövs i både riksdag, landsting och kommuner.

MATS HEDELL

Piotr Simonenko: Ukraina återvänder till tiden under naziockupationen

Efter kuppen på "EuroMaidan" började Ukraina återvända till tiden under naziockupationen. Ordförande för Ukrainas Kommunistiska Parti (KPU), Piotr Simonenko, sade detta under sitt möte med partiaktivister i Kirivograd oblast nyligen.

Piotr Simonenko beskriver det inte bara som moralisk utan också psykisk terror som har släppts lös mot det kommunistiska partiet och dess anhängare. Ett antal partiaktivister har anklagats för kriminella handlingar som de faktiskt inte har begått.

Tortyr tillämpas på de gripna, och kommunisterna tvingas ge ”bekännelser” under fysisk misshandel på polisstationer eller hos SBU (Ukrainas säkerhetspolis), medlemmarna i deras familjer får ta emot hot om våld.

Som under Hitlers ockupation uppmanas befolkningen att lämna ut kommunisternas namn och adresser till olika myndigheter som har ställt ut speciella boxar i deras byggnader där de kan lämna information.

Enligt de metoder som tillämpas av SBU, och de principer som dess ledarskap baserar sin verksamhet på, visar att Ukraina snabbt flyttar i riktning mot fascismen, och SBU förvandlas till en politisk polis modellerade efter nazistiska Gestapo.

Har du något att berätta? Mejla: riktpunkt@skp.se

ISSN 1102-7010
RiktpunKt
Utges av SKP Ans. utg.: Gun Isaxon
Flyghamnsgatan 1, 128 35 Skarpnäck Tel: 08-735 86 40
Pren-pris helår 200:-, kvartal 50:- Postgiro: 421 53 84-1 Bankgiro 636-7080

NATO - NEJ TACK

Nej till värdlandsavtalet

Sveriges Kommunistiska Parti
Flyghamnsgatan 1, 128 35 Skarpnäck * Tel: 08-735 86 40